

FRANCK
THILLIEZ

SMRTIHLAV

xyz

Smrtihlav

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Smrtihlav – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRANCK
THILLIEZ

SMRTIHLAV

xyz

Mé sestrě Delphine

KAPITOLA PRVNÍ

[R]ok... Rok od té nehody.

Chvilka nepozornosti. Vteřina. Ani to ne. Tepot. Okraj státní silnice. Píchlé kolo. Sklonil jsem se a sebral šroubovou matici, která mi spadla pod podvozek. Znovu jsem se narovnal. Příliš pozdě. Moje žena utíkala prostředkem silnice, dceru držela za ruku. Objevilo se auto, jelo příliš rychle. Modré. Ještě teď vidím tu výraznou modř. Zařval jsem a vrhl se kupředu. Skřípění brzd na mokré vozovce. Pak už nic...

Jeden den se člověk znovu učí žít.

A následující den je všechno pryč...

Přede mnou, ve stínu opevnění Saint-Malo, se procházel muž. Šel klidně. Byl prostovlasý, tváře měl zčervenalé ohnivou barvou zapadajícího slunce.

Byl to on, poznal jsem ho bez sebemenšího zaváhání. Francie není dost velká, zkrřížil jsem mu cestu během dovolené. Člověku, který je zabil.

Pirátovi silnic.

V tu chvíli ve mně něco prasklo. Obnažila se jakási hrozná trhlina...

Myslel jsem, že mojí milované Suzanne je lépe, po všech těch letech úmorné léčby a nočního křiku. Zdálo se, že trauma z jejího

únosu pomaličku mizí. Aspoň v mých očích. Zase se začala usmívat, znovu se učila jednoduchým věcem – umýt se, obléknout se a trochu se starat o naši malou Eloise. Už samozřejmě nebyla taková bojovnice jako dřív. Někdy byla strašně vzdálená, odtržená od reality a úplně jiná než předtím. Neustále balancovala na hranici šílenství. Ale znovu jsem viděl, jak jí ožívají oči a jak žízeň po životě vítězí nad touhou odejít.

Suzanne... Proč ses vydala s naší dcerou po té silnici? Jaký ďábel se tě zmocnil v to smutné podzimní ráno? Tyhle otázky jsem si pokládal stokrát, pořád dokola. Kniha, která se nikdy nezavře...

Kousek ode mě se ten muž, Chartreux – jmenuje se Patrick Chartreux – opřel o starou kamennou zeď a vytáhl mobil. Najednou se ke mně otočil, já odvrátil hlavu a předstíral náhlý zájem o širé moře. Vlny mírumilovně šplouchaly a lodě na nich se kolébaly. Nevěděl jsem, jak mám reagovat. Vřela ve mně vzrůstající nenávisť a byl jsem schopen dopustit se nějaké hlouposti. Sevřel jsem křečovitě ruce v pěst, zatímco Chartreux zamířil do nóbl baru. Jakmile zmizel z dohledu, ulevilo se mi. Mohl jsem odejít a zapomenout. Tak proč jsem se rozhodl zapálit si cigaretu a čekat? To nebylo dobré znamení...

Když jsem nervózně otevřel peněženku, čelo a dlaně mi zvlhly. Můj policejní průkaz byl zase na svém místě. Po tolika letech od doby, kdy jsem v ulicích pronásledoval bezvýznamné zločince, jsem se znovu vrátil k profesi. Opustil jsem Sever, jeho nízké nebe a příliš zraňující vzpomínky. Odjel jsem do Velké chobotnice, jak se mezi policisty říkalo Paříži. Našel jsem přelidněné ulice a bláznivý život v šestatřicítce, sídle kriminální policie, a svého divizního komisaře Leclerka. Po půlroční zkušební době mě nevyhodil. Myslí si, že jsem posedlý bojem proti zločinnosti, stejně jako všichni bývalí policisté. Má bezpochyby pravdu. Tato posedlost nebyla nikdy tak velká...

Bohatý obchodník, upjatý v obleku šitém na míru, konečně vyšel. Vdechl vzduch plný jódu, upravil si límec značkové košile

a vykročil pryč. V hlavě mi začaly problikávat obrazy. Jeho vítězný výraz v obličejí během soudu. Jeho falešný soucit. Jeho předstírané slzy. O třicet kilometrů vyšší rychlost, než je povolený limit, dva zmařené životy, a tak nízký trest! Tehdy mi soudní zřízení zabránili ho zabít. Teď už ne. Zrychlil jsem krok, abych ho dostihl...

Zahnout do úzké odlehlé uličky byla bezpochyby jeho největší životní chyba. Jeho tělo se zhroutilo pod mým hněvem, zatímco mi draží mi řvali v hlavě... Ještě a ještě... Zvedl jsem se, s tváří ukrytou ve tmě. Celý jsem se třásl. V očích jsem měl krev a pot...

Co jsem to udělal?

Utíkal jsem k autu. Nastartoval ho. Pustil rádio. Rozjel se směrem k dálnici... Kupodivu jsem necítil žádnou úlevu... ani lítost... Ruce na volantu se mi strašně třásly.

Pod hvězdným nebem jsem opustil oceán a vyměnil ho za rudou kovářskou výheň hlavního města. Svěrák horka nepovolil ani teď v noci. Tížilo mě ticho a cítil jsem pohlcující spáleninu... Ocelový oř, kterým bylo mé auto, hučel, ale nevezl mě do klidného přístavu...

L'Haÿ-les-Roses... Můj činžák... Jeho sžíravá samota...

Shora, z třetího poschodí, se táhl odporný zápach marihuany. Oповážílivá zkratka, kterou si zvolil můj soused na patře, osamělý přivandrovalec, aby mohl snít o hojnosti své rodné Guyany. S jeho babičkou mě spojovalo hluboké přátelství. I ona, v těch svých narašených šatech, zemřela za příšerných okolností.

Krvavý anděl ničil můj život a zabíjel všechny, které jsem miloval.

V hlavě jsem měl dnes jediné slovo. *Hon*. Využiju toho, že jsem policista, a budu je lovit jednoho po druhém. Rozdrtím jim lebky podrážkou tak snadno, jako by to byli komáři.

Na koberci v ložnici roztahovaly kovové chobotnice svá chapadla a dosahovaly až ke dveřím jídelny. Miniaturní vláčky, parní lokomotivy i elektrické motoráčky, čekaly na něžnou ruku, která

rozpohybuje vagónky. Než jsem si šel lehnout, pustil jsem na koleje dva vláčky. Navzdory purpurovým řekám, protékajícím mým životem, existoval strach, který jsem nedokázal ovládnout. Strach z ticha... Za hlasitého cvakání kolejnic jsem, s pomocí prášků na spaní, začal pomalu usínat... Poslední, co jsem viděl, byla Char-treuxova tvář s bublinou krve na rtech...

Před polednem mě vytrhlo za spánku zvonění telefonu. Plánoval jsem, že se do práce vrátím až zítra, ale vzkaz na záznamníku mé plány změnil. Divizní komisař mě žádal, abych se okamžitě vydal do jednoho kostela. Farář našel na klekátku ve zpovědnici mrtvou nahou ženu s vyholenou hlavou. Celou mou bytost opět pohltil oheň nebezpečí.

Ve chvíli, kdy jsem vypnul rozpálený transformátor pohánějící mou síť vláčků a kdy lokomotivy vyčerpané svou noční jízdou urazily poslední metry, přesně v tu chvíli člověk, lidská bytost, usnul a policista se probudil.

Hon.

Znovu jsem se vydal na hon...

KAPITOLA DRUHÁ

[Od] té nehody, při níž zahynuli mí blízcí, jsem do Božího stánku nevkročil. Když jsem to odpoledne vešel do kostela v Issy-les-Moulineaux, znovu se ve mně otevřela ta trhlina. V centrální lodi jsem mezi dřevěnými lavicemi ještě teď v duchu viděl rakve, z nichž jedna, tak strašně maličká, vyvolávala přiškrcený pláč... Vše v této kamenné stavbě vydechovalo mou bolest.

K mému uchu se naklonila ústa. Martin Leclerc, můj divizní komisař, se hnal se řvoucím mobilem k východu.

„Máš to tu na povel!“ křikl a přitom pošilhával na mé nakrátko ostříhané vlasy. „Máme od prokurátora Kellyho zelenou, můžeme tělo odvézt k pitvě! Uvidíme se za chvíli!“

Přikývl jsem a zamířil ke skupině lidí, z níž se ozývaly hlasy a cvakání fotoaparátu. Přímo naproti mě byl plačící Ježíš, táhnoucí za sebou staletí kalvárií.

Vstříc mi vykročil poručík Sibersky, v obličejí měl vážný výraz svých nejhorších dnů. Vlevo vyšli ze zповědnice dva zřízenci z Ústavu soudního lékařství.

„Dobrý den, komisaři,“ řekl Sibersky bez úsměvu, „už jsme zažili veselejší návraty z dovolené...“ Hlas se mu chvěl potlačovaným napětím.

„Povídej!“

„Dobře. Dveře vlevo od oltáře někdo vyrazil nohou od nábytku. Podle faráře je to už druhé vloupání. K tomu prvnímu došlo ve třetím čtvrtletí, ale nemělo žádné následky. Technici našli otisky skoro všude. V okolí už probíhají výslechy sousedů.“

„Co ta oběť?“

„Žena, běloška, asi padesát let. Na první pohled žádné stopy zranění nebo týrání. Kotníky měla spoutané, ale z rukou jí vrah sundal provaz a nechal ho ležet na podlaze. Oči měla zalepené lepicí páskou. Kněz tělo našel klečet ve zpovědnici dnes ráno, v osm hodin třicet minut. Na holé lebce měla... motýly.

Zamračil jsem se.

„Motýly? Mrtvé?“

„Živé. Sedm velkých motýlů a... s kresbou lebky na hrudi. Když jsme se je pokusili chytit do sítě, začali... pištět. Strašlivě ječet.“

„Kde jsou?“

„V laboratoři. V ultrafialovém světle jsme na hlavě oběti našli bílé skvrny, zrakem neviditelné. To možná vysvětlí přítomnost těch motýlů. Entomolog nám řekne víc...“

„Dobře, dobře, dobře... Nahé tělo, oholená hlava, kotníky svázané, ale ruce ne. Hmyz na hlavě. A to všechno v kostele. Klasika, ne!“

„No, o klasice se v tomhle případě moc mluvit nedá... Abychom se vrátili k té zpovědnici. Dvířka byla, na rozdíl od večera, otevřená. Když farář mrtvolu našel, okamžitě zavolał policii z Issy, která přijela za čtvrt hodiny. A hned na to jsme sem dorazili my.“

Patolog Van de Veld vyšel ze zpovědnice. Připomínal vojáka, včetně inteligence. Měl na sobě maskáče. Jeho vousy byly přistřižené s geometrickou přesností a pohledný obličej, bez výrazu a emocí, připomínal skálu.

„Projdeme si to, komisaři?“

Podali jsme si ruce a potom mě vybědl, abych šel za ním. Mrtvola ke mně byla otočená zády, zkroucená a tíhou mrtvého masa

ohnutá k zemi. Holou hlavou a předloktím se opírala o klekátko a ukazovákem pravé ruky ukazovala do strany. V ostrém světle halogenového reflektoru její bílá hlava přímo zářila.

Van de Veld se protáhl do zповědnice.

„Můžeme nechat tělo odvézt. Bez pitvy nejsem schopen určit příčinu smrti. Nemá na sobě žádný hematom ani ránu. Žádný výtok z nosu nebo z úst, který by svědčil o udušení. Obličej není zsinálý, nejsou na něm žádné známky vnitřního krvácení, takže uškrcená nebyla.“

Ze zadu jsem pozorně zkoumal lidské plátno jako zaujatý cizinec. Miniaturní vláčky a slabosti byly zapomenuty. Stroj Sharko, zbavený jakýchkoliv emocí, se dal do pohybu.

„Sexuální styk?“

„Na první pohled ne. Ale oběť ztratila spoustu vody. Ty skvrny na zemi a na klekátku svědčí o nadměrném pocení.“

„Po smrti se člověk nepotí, nebo se pletu?“

„Ne. Ženu sem přivezli živou. Prohlídka potvrdila, že se s tělem nehýbalo. Zemřela ve zповědnici a já neznám příčinu. Hrozně mě to rozčiluje!“

„Můžu?“

Udělal mi ve zповědnici místo. Obočí, podpaží a pubické ochlupení měla rovněž oholené.

„Sundali jí lepicí pásku z očí?“

„Ano. Lepicí páska byla přes víčka. Uvidíte to všechno na fotografiích.“

Lékař pokračoval, zatímco já sledoval směr, kterým ukazoval její prst.

„Zuby zdravé a ošetřované, tělo čisté, ale nehty dlouhé, i na nohách. Čtyři nehty na pravé ruce zlomené nebo utržené. Mohlo by to svědčit o tom, že byla někde zavřená... a dlouho...“

Naklonil jsem se nad klekátko a něco jsem ucítil.

„Ano,“ přisvědčil soudní lékař, „celé tělo voní parfémem nebo nějakým krémem, včetně hlavy. V ústech a v koutcích rtů jsem

našel stopy nějaké sladké sloučeniny, možná medu. To k ní bezpochyby přilákalo ty motýly. Což testy krve a obsahu ústní dutiny určitě potvrdí...“

Ostré světlo halogenu mě bodalo do očí. Čím víc informací jsem dostával, tím víc rostl můj neklid.

Na co ta žena umřela?

„Máte ponětí, kdy došlo ke smrti?“

„Podle posmrtné strnulosti a rektální teploty bych to odhadoval na hlubokou noc, někdy mezi druhou a čtvrtou hodinou ráno... Pitva to upřesní...“

Van de Veld si stáhl latexové rukavice, hodil je do kufříku s nástroji a napil se vody z láhve.

Otočil jsem se k Siberskyho blondaté kšticí.

„Kotníky měla spoutané, na rozdíl od rukou ponechaných volně. Ukazováček ukazuje na tuhle část zповědnice. Technici nic nenašli?“

„Pokud vím, tak nic. Ani otisky, ani nic neobvyklého.“

Nařídil jsem zřízencům, aby mrtvolu odvezli do Ústavu soudního lékařství. Po jejich odchodu si Sibersky strčil ruce do kapsy džínsů.

„Tak co, komisaři? Co si o tom myslíte?“

„Kladu si hlavně otázky: Proč tady? Proč živá? Proč oholená a nahá?“

Mladý poručík se se mnou podělil o bezprostřední dojmy.

„Oběť se nacházela ve zповědnici. Vrah vešel dovnitř z centrální lodi a nechal za sebou otevřená dvířka. Všechno ukazuje na zповědňi rituál. Na jedné straně klečící hříšník, na straně druhé zповědňík.“

„Jenomže naše hříšnice sem nepřišla z vlastní vůle.“

„Tak tohle je jasné! Její svázané nohy dokazují, že ji sem přivedli násilím. Buď fyzickým, o čemž by svědčilo to, jak se potila, nebo ji k tomu prostě přinutili slovně.“

„Něco jako: *Mluv, svěř se mi se svými hříchy a Bůh ti odpustí...*“

„Přesně tak. A co se týče té její nahoty... Vidět nahou, svázanou a klečící ženu, žádající o odpuštění, není to ten největší důkaz dominance ve vztahu pán–otrok?“

Zamrkal jsem.

„To je skutečně možné, ale...“

Rozpřáhl jsem ruce a objal celý prostor.

„... podívej se kolem sebe. Kostel je přece určený k věcem, jako je modlitba, láska, víra. Víš, já toho o víře moc nevím, ale četl jsem bibli a v knize Genesis jsou Adam s Evou nazí, stejně jako naše oběť. Čistota stvoření... Všechny děti Boží byly původně nahé...“

Sibersky obdivně hvízdнул.

„Hm! A tím mi chcete říct co?“

„Jenom to, že ve scéně zločinu může hrát roli i prostředí. Možná ji oholil a svlékl ne proto, aby uspokojil nějakou úchytku, ale s jediným cílem, se kterým ji taky přivedl na tohle místo. Aby ji připravil na... nějaký obřad. Třeba se ji snažil nabídnout jako oběť Bohu v té nejpri-mitivnější formě. V absolutní nahotě, v níž si jsou všichni lidé rovni?“

Zahledl jsem se na velké mozaikové okno nacházející se přímo naproti mně.

„Tím chci říct, že to nemůžeme hned svádět na sadismus nebo na nějakou perverzní sexuální úchytku. Někteří lidé se snaží dosáhnout cíle... složitějším způsobem...“

„K tomu patřili i ti motýli? Jakou roli v tom hráli?“

Pokrčil jsem rameny.

„To nevím. Ale co s motýly spojujeme nejčastěji? Symbolizují krásu, znovuzrození a proměnu, když se vylíhnou z kukly.“

„Jo. Možná máme co do činění s obdivovatelem *Mlčení jehňátek*... S někým šíleným.“

„Ať je šílený nebo ne, jednal cílevědomě a chladnokrevně. Scéna je pečlivě promyšlená. Stačí se podívat na pozici, v jaké ta žena byla, a jakým způsobem použil med, parfém i motýly. Nenechal se strhnout žádnými pudy, zachoval klid a udělal všechno tak, aby se nedo-pustil žádné chyby.“

„Takže všechno pečlivě naplánoval předem. Znal to tady a věděl, jak se sem dostat. Možná chodí v neděli pravidelně na mši.“

Poznamenal si do zápisníku, jakým směrem by se mělo ubírat vyšetřování, a dodal:

„... upravil oběť, kterou držel už několik dní, navoněl ji, oholil a umyl. Sehnal motýly. A začal konat. Zpověď uprostřed noci...“

Znovu jsem přistoupil ke zpovědnici a rozvíjel dál Siberskyho myšlenky.

„Jakmile zločin spáchal – nevíme jak a kdy – rozvázal oběti ruce a naaranžoval je tím zvláštním způsobem. Je jasné, že ukazováček oběti nám ukazuje směr, kterým bychom měli orientovat naše vyšetřování.“

„Technici to už zkontrolovali... A já taky... V tom dřevě nic zvláštního není...“

„Musíme hledat znovu. Směr nám neukazuje oběť, ale vrah. Ten ksindl nám tím chce něco říct.“

Vrátil jsem se do zpovědnice, shrbil jsem se, úzký prostor mě utlačoval. Na zástěně bylo několik škrábanců, pár promáčklin, ale nic konkrétního. Bouchal jsem do hladkého dřeva, ale nevšiml jsem si žádných rozdílů v hustotě.

„Do prdele! Určitě to něco znamená! Směr, kterým ukazuje... Ty sloupy... I ta zeď.“

„Nečekal jsem na vás, už jsem to všechno prohlédl,“ řekl Sibersky. „I podlahu a sloupy... Nic zvláštního, žádný nápis nebo nějaká značka. Možná se budeme muset zeptat faráře...“

„Okamžik...“

Zadíval jsem se na výzdobu a úplně mě ohromila dokonalost téhle stavby. Natáhl jsem ruku a špičkami prstů přešel po staletém kameni. V místě, kam prst oběti ukazoval, nebylo nic. Rozšířil jsem zónu hledání. Lavice, kostelní loď a sochy. Nic a zase nic. Vrah s námi mluvil a my neslyšeli, co nám říká.

„Kurva! Děsí mě to!“

Poslední pohled, poslední zklamání.

„Dobrá. Jedu do šestatřicítky, Leclerc na mě čeká. Kdo vyslychá sousedy?“

„Crombez a pět nebo šest dalších mužů.“

„A výslech faráře?“

„Oficiálně já. Ale mám už strašné zpoždění.“

„Musíme vyčlenit jednoho muže, který prohledá kostel. Musí se pořádně podívat pod sukně Panny Marie. Podíváme se jí pod sukně!“

Přistoupil jsem k zadním dveřím, přehrazeným žlutou páskou, a zeptal jsem se:

„Říkal jsi, že asi před třemi měsíci tyhle dveře někdo vypáčil. Máš víc informací?“

„Ach, ano! Stalo se to koncem dubna. Farář si myslí, že to udělali cikáni, kteří tehdy tábořili kousek od kostela.“

„Co ukradli?“

„Nic, šlo jen o noční návštěvu...“

Můj instinkt zaskřípal pod ostrými nehty skepse.

„To je zvláštní. Já cikány trochu znám a ujišťuju tě, že slovo návštěva do jejich slovníku nepatří.“

„Já vím. A hlavně v té době tady pracovali dělníci a elektrikáři. Část stavby procházela rekonstrukcí. Klenba a některé sloupy praskaly...“

Zastavil jsem se.

„Třetí dimenze! Mělo tě to napadnout! Vertikála!“

„Co?“

Vrátil jsem se doprostřed kostelní lodi. Zvedl jsem hlavu a pohledem jsem začal přejíždět sem a tam. Tmavá zákoutí a jemné arkády, křížující se oblouky pod kamennými nebesy.

„Hledej! Hledej se mnou pod klenbou!“

„Pod klenbou? Ale jak by tam vylezl?“

„Stejně jako ti dělníci! Použil by lešení!“

Srdce se mi náhle sevřelo.

„Támhle nahoře! Ta prasklina! A ten sloup, na který oběť ukazovala! Nahoře ho restaurovali! Nesmíme hledat dole... ale nahoře!“

S nataženou paží a s očima upřenýma do výšky jsem nakonec vykřikl:

„Připrav se na setkání s Ježíšem! Dnes vystoupíme na nebesa!“

KAPITOLA TŘETÍ

[B]olí nás to, víš... Eloise pořád pláče. Teď pláče neustále.

Já vím, miláčku. Vyříd' Eloise, že ji mám moc rád, ať je silná.

Chybíš jí, tady není nic. Všude tě hledá. Nechápe, proč nejsi s námi. Musím jí to pořád vysvětlovat...

„... saři... Komisaři!“

Reakce zorniček. Modré nebe, červené střechy... Před portálem kostela jsem se zhluboka nadechl a osušil si mokrý obličej. Teprve pak jsem začal Siberskyho vnímat. Ukazoval na mou pravou botu, do níž právě oharek cigarety vypaloval díru. Zavrtěl jsem nohou a oharek rozšlápl podpatkem.

„Do prdele! Úplně nové boty!“

Poručík se celý třásl nedočkavostí.

„Našel jsem vzkaz! Úplně nahoře na jednom z rekonstruovaných sloupů! Čekáme na příjezd zvedací plošiny a techniků.“

Vešel jsem zpátky do kostela. Bylo tam chladno a světla ubylo. Sibersky mi ukázal na jedno místo a podal mi dalekohled.

„Je to až úplně nahoře... Odsud se to nedá pořádně přecíst, ale s dalekohledem se mi to podařilo... Zkuste to...“

„Co je tam napsáno?“

„Těžko... se to vysvětluje... Ale... něco to znamenat musí...“

Ukázal mi na klenbě přesné místo.

Seřídil jsem si dalekohled a přede mnou se, ve výšce nejmíň deseti metrů, zjevila vyrytá písmena.

Za ušním bubínkem Kurtizány najdeš propast a její černé vody. Ze dvou polovin pak Ten, který zaslouží si pochvalu, zabije tu druhou Polovičku rukama bez víry a vlna zrudne. Při troubení na trumpetu, pohroma se rozšíří. A až nastane potopa, vrátíš se sem, protože tady je světlo. Bdi nad zlem, a především si dávej pozor na zkažený vzduch.

Chvilí jsem vůbec nereagoval. Mísil se ve mně zvlášť pocit, kombinace hněvu a vzrušení. Ten případ připomínal dětskou hru.

„Vůbec tomu nerozumím,“ přiznal jsem se a zamračil se, „ale ten text vypadá jako varování z morbidní skládačky...“

„Navíc nepochází ze včerejška, ale z doby těch oprav. Vrah musel svůj čin připravovat nejmíň tři měsíce... Nejdřív varování... a potom čin... Je to nějaká zasraná věštba!“

„Poznamenej si, že musíme najít a vyslechnout ty dělníky. Zvláštní je, že ten vzkaz neoznámili.“

Sibersky si to poznamenal a potom řekl:

„Měl byste zavolat patologovi a požádat ho, aby se podíval do uší oběti. Třeba něco najde *za ušním bubínkem Kurtizány*.“

Okamžitě jsem zavola Van de Veldovi, který se chystal tělo pitvat. Slíbil, že se mi co nejdřív ozve.

„Běž vyslechnout faráře. Řekni mu o tom nápisu, možná pak budeme vidět jasněji... Když s námi chce vrah mluvit... tak ho budeme poslouchat...“

„Myslíte, že je to jeden z těch iluminátů?“ zeptal se Sibersky. „Jeden z těch, kteří si myslí, že zabíjejí ve jménu Božím?“

„Na takové tvrzení je příliš brzy. Ale na první pohled to vypadá na dlouhý a hrůzostrašný případ.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

[P]ři vyšetřování případu se často setkáváme se zajímavými lidmi. S vědci, psychology, počítačovými šílenci, chirurgy...

Mezi nimi jsem měl mimořádně rád doktora teologie Paula Legendra, profesora přednášejícího na pařížské svobodné protestantské fakultě. Byl jako chodící encyklopedie náboženství a bibli hlтал jako bulvární noviny. Během vyšetřování jednoho případu perverzních zločinů se z nás stali přátelé.

Snažil jsem se s ním spojit po telefonu a z počítače v mé kanceláři jsem mu poslal e-mail s tím podivným vzkazem. Možná je to odkaz na nějaké mystické dílo nebo na nějaký myšlenkový proud související s náboženstvím. Kdyby tomu tak bylo, Paul by na to určitě přišel.

Sibersky mezitím vyslechl faráře, čtyřiaadvacetiletého muže, jemuž nápis připomínal jen nesmyslné blábolení. To nevypadalo dobře.

Opřel jsem se o své staré kožené křeslo, procvičil trapézový sval a uvolnil ztuhlý krk.

Ve studené a bezbarvé kanceláři se hromadily ty nejhorší kriminální případy. Znásilnění, pedofilie, mučení a vraždy. Denní chleba policistů z kriminálky, pohonná hmota jejich nocí a parazit jejich rodin. Ale když si tohle všechno člověk odmyslel, mohl se tam cítit docela dobře.

Po několika minutách strávených v jakýchsi mlhavých myšlenkách jsem najednou v ústech ucítil víc slin, ruce se mi roztrásky a na čele mi vyvstal pot. Zase to začínalo...

Vyndal jsem krabičku obsahující miniaturní pilulky, proti své vůli jednu spolkl a přitom si uvědomoval, že tyhle zatracené pilulky předepsali mé ženě. Následovala dlouhá a záludná otupělost. Byl to způsob, jak vyhnat z hlavy všechny fantomy, ale zároveň jak se odstříhnout od světa. Dnes přišla řada na mě. Cena, kterou jsem zaplatil, aby všechno vypadalo líp... Když zazvonila pevná linka, s trhnutím jsem se probral.

Divizní komisař Leclerc mě chtěl okamžitě vidět. Očividně pěníl vzteky.

Vzápětí mi na mobil zavolal entomolog Houcine Courbevoix kvůli těm motýlům.

„Přinesl jsi mi sedm nádherných samečků druhu *Acherontia atropos*, kterým se běžně říká *lišaj smrtihlav*, kvůli dost hrůzostrašné kresbě lebky na hrudi.“

„Napadá tě, odkud mohli pocházet?“

„Podobní noční motýli naše lesy navštěvují méně a méně. Tyhle musí evidentně být z nějakého chovu.“

„Jsi si jistý?“

„Skoro ano! Za prvé, život dospělých můr je dost pomíjivý, sedm až deset dní. Chytit takovou mřu je strašně obtížné. Ale tihle jedinci jsou přibližně stejného věku, asi čtyři nebo pět dní. Jako housenky si vytvářejí nutriční rezervy, které jim v dospělosti umožňují žít, aniž by se museli krmit. Obsah hemolymfy mi umožňuje stanovit konzumaci potravy, a tedy i určit jejich věk. Pznamenej si, že jsem našel i stopy medu, smrtihlavové ho milují.“

Cítil jsem, jak mi pilulka v těle zaúčinkovala jako prásknutím biče.

„A co ty bílé skvrny na lebce?“

„Jedná se o hormon zvaný feromon, který nacházíme ve žláze samiček v dutině břišní. Pár tisícín gramu tohoto hormonu dokáže

přilákat všechny samečky z okolí deseti kilometrů. Působí jako magnet. To vysvětluje, proč můry zůstaly sedět oběti na hlavě.“

„Dobře... A je na těch... smrtihlavech něco výjimečného? Nějaká náboženská... konotace, nebo... představují nějaký symbol?“

Muž na opačném konci spojení se na okamžik zamyslel a nakonec odpověděl:

„Vždycky měli špatnou pověst kvůli té lebce a ostrému zvuku, který vydávají, když se ocitnou v nebezpečí. Když některého lidé vidí létat u dveří nebo okna svého domu, považují to za špatné znamení... Některé legendy jim připisují roli poslů mrtvých, přilétajících vyřídít poslední poselství živým. Ale to všechno je samozřejmě nepodložené! Co se týče té symboliky... Na to ti nedokážu přesně odpovědět, protože motýlům se připisuje celá řada významů v souvislosti s jejich postupnou přeměnou. Nejčastěji se týkají jejich proměny v živoucí bytost, když se vylíhnou z kukly. To ti ale asi moc nepomůže... Možná chtěl vrah něco vyjádřit tím, že je umístil do kostela. Vzkříšení Ježíše... Něco takového.“

Znovu zazvonila pevná linka. Leclerc už byl netrpělivý.

„Musím skončit,“ omluvil jsem se a chystal se vzít druhý telefon. „Pošleš mi zprávu ještě dnes?“

„Bez problémů.“

„Napiš tam všechno, co se ti honí v hlavě, i když to nebude důležité. Vytřídíme to. A nezapomeň se zmínit o tom vzkříšení...“

Ukončil jsem hovor a rozběhl se do chodby.

Divizní komisař mi mírným pohybem hlavy naznačil, abych za sebou zavřel dveře.

„Před chvílí jsem se to dozvěděl! Co tě to popadlo, proboha, Francku! Poštval jsi na nás policejní inspekci!“

Uhodil do stolu svou hubenou, ale pevnou pěstí.

„Zlomil jsi mu nos! Je ve špitálu!“

Hleděl jsem na něj nevinným pohledem.

„O čem to mluvíte?“

Žíly na krku mu naběhly.

„Nedělej si ze mě prdel! Patrick Chartreux tě poznal! Minulý týden v Saint-Malo, říká ti to něco?“

Sevřel jsem rty.

„V Saint-Malo? Byl jsem u Brestu, v hotelu Grands Salants. Můžete si to ověřit. Pokoj tři sta dva, rezervovaný na jméno Franck Sharko...“

Leclerc chvíli mlčel a jen žvýkal. Pak pokračoval:

„Jako náhodou taky v Bretani! Víš, že jim nebude dlouho trvat, aby ti dokázali, že jsi byl v Saint-Malo? Vykašlou se na tvoje zásluhy, bude jim fuk tvoje hodnota. Krvavý anděl je dávná historie. Lačníš po krvi, Sharku, tvoje metody jsou někdy neúnosné, jsi samotář, a to se těm nahoře vůbec nelíbí. Musel jsem vynaložit spoustu úsilí, abych tě dostal do šestatřicítky. A podívej se, do jakých sraček jsi mě dostal! Tos dělat nemusel! Vždyť už je to skoro rok...“

Ústa se mi křečovitě sevřela.

„Co kdybychom radši mluvili o tom případě...“

Můj klid ho rozlítal. Tváře mu zrudly.

„Nemůžu tě nechat vést ten případ! Jsi dobrý policajt, nejlepší, jakého znám, ale pochop mě. Jestli ti dokážou, že jsi tomu pitomci rozbil hubu, půjdeš sedět a já budu mít spoustu problémů. Potřebuju lídra, někoho, kdo ten případ dotáhne až do konce. Budeš... sekundovat poručici Del Pierové...“

Vyskočil jsem a oběma rukama jsem se opřel o jeho psací stůl.

„Já a poručice Del Pierová? Děláte si ze mě srandu? Vždyť sem nastoupila teprve nedávno!“

Leclerc před sebe položil desky.

„O důvod víc, abych jí svěřil nějaký větší případ. Než přišla ke kriminálce, strávila tři roky ve finanční brigádě státní policie v Marseille a sedm let v brigádě proti organizovanému zločinu v Lyonu. Řemeslo zná. Musíme ji hodit do vody.“

„To je mi úplně fuk! Dejte mi zelenou! Je to můj případ!“

Leclerc připomínal soudek se střelným prachem.

„Dám ti jenom oranžovou! A bez diskusí! Na co si stěžuješ! Zůstaneš v terénu!“

Když jsem viděl v jeho tmavých očích ten mrazivý chlad ledovce, pochopil jsem, že svůj názor nezmění. Vstal jsem a prudkým pohybem jsem otevřel dveře.

„Než svolám tým, abych to oficiálně oznámil, Del Pierová na tebe teď čeká! Má kancelář na opačné straně chodby!“ zaskřípal jeho hlas.

„Já vím!“ procedil jsem mezi zuby. „Jenže dnes mám ještě dovolenou. Jedu domů... Nashle zítra...“

Leclerkovy dveře za mnou zapadly a slova: *Nehraj si na blbce, Sharko, nehraj si na blbce!* za mnou doznívala i na chodbě.

Venku bylo takové horko, že jsem měl okamžitě promáčenou košili. Kolemjdoucí se taky potili a horký vzduch je nutil posedávat u fontán nebo se schovávat v klimatizovaných obchodech. Navzdory zákazům se spousta lidí koupala v Seině.

Slunce nikdy nebylo tak velké.

Cestou jsem si ve svém oblíbeném obchůdku s výtvarnými potřebami koupil barvy, nové štětce a sádrové formy. Chtěl jsem vymodelovat rodinu z třicátých let 20. století, muže, ženu a holčičku, oblečené do dobových kostýmů, čekající na parní vlak na trase z Bassettu do Loweku. Postavím je na jedno nádraží své železnice. Budou se držet za ruce a na tvářích budou mít výrazy štěstí. Věčného štěstí.

Když jsem procházel park Roseraie, zazvonil mi mobil.

„Tady Van de Veld. Řekl jste mi, abych vám zavolal kvůli těm uším...“

„Máte nějakou stopu?“

„Odhadl jste to dobře... Pravý ušní bubínek oběti byl protržený a v Eustachově trubici jsem našel cínovou trubičku, kterou tam vrah musel zastrčit jemnou pinzetou.“

Vražda prozrazovala první tajemství... Přitiskl jsem si mobil k uchu ještě pevněji.

„A co ta trubička obsahovala?“

„Nějaký nápis na srolovaném papírku. Ale nedává žádný smysl. Jsou to jen horizontální, vertikální nebo diagonální čáry.“

Zastavil jsem se v aleji mezi růžemi.

„Cože? Nic jiného? A prohlédl jste i levé ucho?“

„Samozřejmě! Viděl jste mě někdy, že bych odvedl jen poloviční práci?“

„Poslal jste tu trubičku do laboratoře?“

„Každou chvíli si pro ni přijde technik.“

„Vyřídte mu, ať mi ten obsah naskenuje a pošle mi ho co nejrychleji na můj soukromý e-mail.“

Nadiktoval jsem mu svou e-mailovou adresu a znovu se zeptal:

„*Za ušním bubínkem Kurtizány najdeš propast a její černé vody...*“

Říká vám to něco? Nenašel jste tam stopu po nějaké tekutině nebo po černé sloučenině?“

Z druhého konce linky se ozývalo žvýkání. Posadil jsem se na lavičku a z aktovky jsem vytáhl zápisník. O kus dál ležela na trávě ve stínu vrby holčička a četla si.

„Ne... Nic tam nevidím. Za membránou, která přenáší vibrace ke sluchovým nervům, je nějaká tekutina, ale ta je perleťově bílá.“

Poznamenal jsem si to a vyběhl jsem patologa, ať ve vysvětlování pokračuje.

„V těle se zvenčí i zevnitř ukrývá spousta tajemství. Chcete dlouhé vysvětlení, nebo to mám zkrátit?“

„Zkraťte to, prosím. Jen to nejdůležitější...“

„Co se týče svalů a kostí, nenašel jsem žádný hematom, žádné poškození, poranění nebo fraktury... Komisaři, vy jste před časem sloužil v protiteroristické brigádě, že?“

„Já... Ano, proč?“

„Předpokládám, že jste byl někdy na místě těsně po výbuchu? A tady je skoro to samé! Tělo vybuchlo zevnitř jako biologická bomba, v tuto chvíli můžu jen odhadovat. Musíme počkat na výsledky krevních a toxikologických testů, aby mohl být konkrétnější.“

Zaznamenal jsem si to nejdůležitější a pak jsem se zeptal:

„Na co tedy zemřela?“

„Na neuvěřitelnou spoustu krevních sraženin, které jí ucply žíly a možná pak způsobily roztržení očních bulv. Nejdřív došlo k ucpaní cév, pak k srdeční zástavě a k selhání vaskulárního systému plic, a to vyvolalo jejich překrvení. Na základě toho utrpěla bronchopneumonii, silný zánět průdušek, desetkrát silnější, než by se dalo očekávat. Zvláštní v těchhle vedrech, že?“

Opřel jsem si hlavu do dlaní.

„A co otrava, mohl jí vrah píchnout nějakou toxickou látku?“

„To ne. S přístroji, které dnes máme k dispozici, bychom otravu snadno zjistili. Jediné, co měla v žaludku... bylo velké množství medu.“

„Medu? Kolik?“

„Víc než pět set gramů. Vrah ji zřejmě nutil ho polykat, protože horní patro v ústech a dolní část krku má poraněné, jako by jí násilím strčil do pusy lžičku nebo trychtýř.“

„Můžete nějak upřesnit ten med?“

„Zaživací trakt má vážně poškozený a chemické reakce nám brání zjistit jeho druh nebo původ.“

Využil mých rozpaků a dodal:

„Věřte mi, komisaři, ta žena byla biologická bomba! Něco jí zničilo celý vnitřek. Nemoc nebo možná nějaký virus. Jakou rychlostí a za jakých okolností bohužel ještě nevíme. Ale vzhledem ke stavu jejích vnitřních orgánů je jasné, že zločin nepřišel zvenčí... ale zevnitř jejího těla...“

Ukončil rozhovor rychlostí, která je charakteristická pro spěchající lidi. Zátýlkem jsem se pomalu opřel o lavičku a očima jsem objal čisté nebe, které nenarušoval ani jeden mrak. Van de Veld použil termín *biologická bomba* a vzkaz z kostela mluvil o nějaké *pohromě*.

Při troubení na trumpetu, pohroma se rozšíří.

Jak tomu mám rozumět? Mám vzkaz považovat za vrahovo varování? Vstal jsem a s rukama v kapsách vykročil k domovu.